

Notes de Color — 75

GENERACIÓ GINTÒNIC

DAMIÀ DEL CLOT

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: març del 2016

© del text: Damià del Clot
© de les il·lustracions: Blanca Ros

© d'aquesta edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9034-399-9

DL T 213-2016

Talkin' 'bout my generation

THE WHO

Hay una cosa que se llama *tiempo*, Rocamadour,
es como un bicho que anda y anda.

Rayuela, JULIO CORTÁZAR

Tenen la constant de la inconstància,
tenen el costum de les coses noves,
no tenen regles que els limitin,
però no falta mai qui els imiti.

Els esnobs,
pobrets, els esnobs,
tantes coses com se'ls demanen, als esnobs.

Parlen d'una ànsia que no tenen,
parlen d'una angoixa que no coneixen,
parlen fins i tot de supervivència,
sense saber tan sols què és l'existència.

Citen en Sartre i en Pavese,
canten Brassens i Jacques Brel,
ignoren olímpicament
tot el que és normal i corrent.

Els esnobs, GUILLERMINA MOTTA

Iban a recorrer la ciudad en busca del único bar confortable
que no podía faltar,
y hasta altas horas de la noche,
ante sus whiskies, sus coñacs o sus gin-tonics, evocaban,
con abandono casi ritual, sus amores, sus deseos,
sus viajes, sus rechazos, sus entusiasmos, sin extrañarse,
por el contrario más bien encantados,
de lo parecido de su historia
y de la identidad de sus puntos de vista.

Las cosas,
GEORGES PEREC

ACLARIMENT

Aquesta novel·la és una obra de ficció, tant pel que fa als personatges com a les situacions. No obstant això, uns quants noms i determinats esdeveniments són reals. L'autor els barreja —fins i tot modifica les dates dels esdeveniments—, en darrera instància, per salvaguardar la coherència de la trama i atorgar credibilitat a la narració.

PRIMERA PART

LA NOIA DEL ROXI

1. FIONA

Una de les regles que s'autoimposà en matricular-se a la Facultat de Lletres fou no anar-se'n al llit amb persones que li doblesin l'edat. Va estar a punt de transgredir la norma a la primera ocasió que va tenir. Si això no fos prou, la temptativa d'incompliment va adoptar els matisos d'una infracció premeditada i traïdora: el primer dia que va mirar als ulls del professor Ducamp va saber que no li faria res tenir sexe amb ell. Vorejava els quaranta anys. Ella en tenia vint. I això no ho era tot. El que més desitjava, el que maldava per tastar ni que fos una sola vegada, era que en aquella relació desigual s'hi afegís un altre element. Una variable que responia al nom d'Isabella. Fiona la coneixia perquè l'havia vist, alguna vegada, al bar de la Facultat.

Pel que es deia al pati de Lletres, Isabella i Martí Ducamp eren amants. O més ben dit: a Isabella i a Martí Ducamp els agradava exercir d'amfitrions en festes privades en què l'alcohol, la música i el sexe eren ingredients imprescindibles. Sempre —o quasi sempre— convidaven estudiants. Amb alguns, després d'etíliques converses sobre literatura, política o cinema, es recloïen en la intimitat d'una habitació. En la penombra —segons es deia per la Facultat— la confabulació intel·lectual cedia el seu lloc a la fantasia sexual. Ben aviat, Fiona va comprovar que allò no eren llegendes. Que la realitat es quedava curta quan Martí Ducamp i la seva amant decidien posar data a una trobada al seu espaiós pis de l'Eixample.

Va passar en una calorosa tarda de mitjan setembre. Fiona havia esperat fins al darrer moment per abandonar l'aula. El professor sempre es

quedava uns quants minuts recollint el material utilitzat a classe per desfer-lo meticulosament en una desgastada maleta de cuir marró. Mentre ho feia, solia intercanviar impressions amb estudiants que l'abordaven per aclarir dubtes o, senzillament, per fer-se veure. No mirava al ulls a ningú. El seu interès se centrava en els llibres i apunts que desava de forma ordenada. Tret del dia que es va fixar en Fiona.

Ella estava especialment radiant. Els cabells, que normalment portava recollits en forma de cua, aquell dia queien desordenats i brillants. El color ros —tret distintiu de les seves arrels angleses— accentuava uns ulls verds que semblava que responguessin a tots els enigmes del món. Un somriure encisador emergia d'uns poderosos llavis que omplien de sensualitat una aula ja deserta.

—Puc parlar un moment amb vostè? —la veu de Fiona va semblar assajada. Es va penedir d'haver utilitzat la paraula *vostè*.

El professor no va poder resistir-se a aquell rostre que li demanava audiència. Sabia detectar la bellesa només olorar-la. A Fiona, la vergonya va impedir-li comunicar amb solvència el problema. Però: quin era el problema? Tant era. De vegades —va dir-se— les coses més importants poden esperar. I el què en aquells moments resultava veritablement important: era reclamar l'atenció del professor. Ho havia aconseguit.

Martí Ducamp va citar-la per a un altre dia. Al seu despatx de la Facultat, va concretar-li. Fiona no va dir res. Com a molt, va assentir amb el cap. Havia acomplert l'objectiu que s'havia proposat. Aquell era el motiu del somriure tímid que a penes podia amagar. Va emprendre el camí de sortida de l'aula sabedora que ell li resseguia les cames amb la mirada, alhora que valorava el caminar que havia assajat en infinites ocasions. Fiona era alta i prima. Sovint explotava el seu cos per fer-se veure. Aquell dia no seria una excepció. L'atzar va fer que, a l'instant que Fiona traspassava la porta per abandonar l'aula, entrés Isabella. Les dues mirades es van trobar. Dècimes de segon, no més. Temps suficient perquè Fiona comprovés dues coses. Primera, que totes dues eren d'una alçada similar, vora el metre setanta-cinc. Segona, que la bellesa d'aquella noia s'incrementava amb la proximitat. En silenci, va invocar tots els déus que coneixia perquè Isabella interrogués el professor sobre aquella alumna que acabava de sortir —què volia?, per què s'havia quedat després de classe?— i ell li respongués que seria la propera amb la qual

experimentarien perversions que alimentarien a mesura que s'acostés la cita.

És impossible saber si els déus van atendre aquelles pregàries, però dues setmanes després Fiona creuava la porta del domicili del professor. No sabia per què era allí. No tenia la menor idea de si l'excusa era una cita (i alguna cosa més) o tan sols divagar sobre la vida universitària. O potser totes dues coses alhora. Només era conscient que el moment havia arribat. Mentre empassava saliva, va trucar al timbre. Unes passes. Una eternitat. Ell va obrir la porta amb aires informals, vestit amb uns pantalons de pana i un senzill jersei color marró. Fiona es preguntava, en un silenci nerviós, si Isabella hi seria.

El pis era allò que es demanava a l'habitatge d'un intel·lectual: suficientment espaiós que encabir milers de llibres ordenats sense criteri aparent i prou ampli perquè el desordre no fos un problema. Però el desordre només era simulat. Tot —els discs, els llibres, les revistes en diversos idiomes, els quadres recolzats a les parets— semblava que abraçés una estranya harmonia. Ordre en el desordre. Sonava música que Fiona no va identificar. La il·luminació era més aviat tènue. Ell va mostrar-se distès, simpàtic i atent. Ella estava cohibida. Sense saber com actuar. Va decidir vèncer la timidesa amb l'alcohol. Per això va acceptar la copa de vi que ell va posar-li a la mà.

—Posat còmoda —el suggeriment del professor semblava que anés molt més enllà del significat primitiu d'aquelles paraules.

Ell va apropar-se. També portava una copa de vi que va dipositar damunt una tauleta. Instants després va començar a liar un porro.

—Fumes? —va preguntar.

—Sí.

Fiona mai no havia tastat la marihuana. Va fer una pipada amb aquell gest gracios dels fumadors novells. Un gest que no deixava de ser marcadament femení: la cigarreta cap a baix, la mà mostrant el palmell, molt a prop de la cara. L'alcohol i el tabac van fer el seu efecte.

La tarda va transcórrer sota els paràmetres distesos d'una conversa sobre idees polítiques, música i cinema. Sobretot cinema. Curiosament no es va parlar de literatura. Tenint en compte que ell era escriptor i professor de literatura, Fiona pensava que, si d'alguna cosa parlarien, seria de llibres. Es va equivocar. En el que no anava errada era en

l'atractiu del professor. Martí Ducamp era una persona que sabia escoltar. Administrava els silencis per estudiar l'interlocutor i desplegar tots els recursos del seu llenguatge corporal. Fiona el trobava molt atractiu. Potser perquè era un home que es resistia a abandonar el privilegi de la joventut. Era obvi que li agradava cuidar-se. Per uns segons Fiona va maldar per sentir la calidesa d'unes mans experimentades resseguint-li el cos. Però va resoldre abandonar els pensaments per instal·lar-se un altre cop en la realitat.

Quan la tarda s'escapava per donar pas a la nit, ell va proposar-li menjar alguna cosa per sopar. La intenció era seguir amb la informalitat amb la qual s'havia concretat la cita. Cita o el que fos. Ella va assentir amb el cap, com feia sempre que donava una resposta que ja se sobreentenia. Una altra ampolla de vi, menjar que quasi ni va tastar, més conversa —aquest cop sobre moda— i música diferent. Més animada. Més adient a allò que reclamava la situació en què es trobaven.

De seguida va identificar els primers compassos de *La bambola* de Patty Pravo. Animada per l'alcohol, Fiona va aixecar-se i va començar a moure el cos. A ballar sense voler-ho fer. O fent-ho, però amb volguda tímidesa. Ell va animar-la mentre somreia i feia un glop a la copa de vi. Ella es movia com si fos la musa italiana i aquell pis de l'Eixample no fos un pis de l'Eixample i fos una altra cosa. Potser el Piper Club de Roma, on directors de cinema com Fellini havien descobert Nicoletta Strambelli entonant melodies amb aires *hippies* i maneres *beats*. Almenys, era el que pensava Fiona mentre se sentia observada per la mirada goluda del seu professor. Tenia els ulls tancats, els braços alçats i només bellugava els malucs i les cames. Ho feia en silenci, escoltant Patty Pravo totalment concentrada, assaborint-ho com si la música pogués fer-la flotar. No es va adonar que unes mans la subjectaven per la cintura. Que un cos s'apropava al seu, movent-se al mateix ritme, fins a sentir l'alè al clatell. Les mans li resseguien el cos amunt i avall; l'acariciaven com si volguessin descobrir-lo. Com si prenguessin mides. Va sentir un calfred. Llavors va dir-se en veu baixa que el moment havia arribat. Ara només havia de deixar-se portar. Res més. Es va girar. D'improvís, s'aturà. Un altre cop les dues mirades van trobar-se. Un altre cop Fiona va pensar que la proximitat no feia més que remarcar la seva atracció. No va saber respondre al desafiament d'aquella mirada. Va tancar els ulls. El que va

notar després va ser com la humitat dels llavis d'Isabella impregnaven els seus.

Era el primer cop que besava una noia.

Quan va tornar a obrir-los, Ducamp les observava. No va estar-se de mostrar un somriure maliciós. La situació el delectava, com segurament l'havia satisfet contemplar-ne d'altres de similars. Era clar que no era la primera. Els rumors de la Facultat tenien una base real. A partir d'ara —va pensar Fiona— passaria a formar part de les llegendes universitàries que envoltaven la figura del professor.

La música persistia mentre elles continuaven besant-se i ballant. Li agradaven els llavis de Bella. Eren carnosos i lascius. Sovint, els lubricava amb una llengua afilada i juganera. La seva saliva tenia un gust amarg, com de fruita exòtica. Quan el contacte de les seves boques cedia, els seus ulls l'escrutaven en silenci: semblava que volguessin descobrir més enllà del que era possible. Allò la incomodava; encara que l'alcohol feia més digeribles els moments incòmodes. El professor continuava bevent i fumant. En cap moment semblava disposat a sumar-se a l'espectacle que les noies seguien protagonitzant. Li esqueia a la perfecció exercir el rol d'observador passiu.

—No us mogueu —va dir ell.

Es va aixecar. Va encaminar-se cap a un racó de l'estança. De reüll, Fiona va observar com canviava el disc. Era *Suzanne* el tema que començava a sonar pels altaveus. La veu trencada de Leonard Cohen, la lentitud de les estrofes, el so de la guitarra i dels altres acompanyaments musicals esdevenien indicadors que l'ambient havia sofert un canvi substancial. Més íntim, sens dubte. Més lent. I més cadenciós. Fou aleshores quan ell entrà, lentament, en el joc sexual. Primer, loquaç i seductor. Després, distant i enigmàtic. Semblava com si alguna força invisible l'aturés, malgrat la necessitat de barrejar-se entre dos cossos en plena ebullició sexual. Com si l'escena no anés amb ell.

Qui no s'aturava era Isabella. Només unes calcetes la separaven de la nuesa total. Fiona no l'havia vist treure's la roba. Observava aquell cos juvenil amb admiració i desig. Un cos fibrat que es movia amb una agilitat sorprenent. Semblava engegada, captiva d'un mans que s'afanyaven a palpar-ho tot. Va pensar que Isabella no era de les que esperaven el gest de l'altre. Ella ho volia tot sencer i a l'instant. A mesura que

18 Damià del Clot

els minuts avançaven, la vergonya que pogués tenir Fiona s'esmunyia. Només així podia explicar-se que s'ho fes amb una altra noia davant del seu professor de literatura. Ell continuava resistint-se a la temptació de sumar-s'hi. Isabella ho intentava. Però qualsevol intent era en va.

Arribat un punt imprecís de la cita, quan tot semblava descontrolar-se, Fiona va adonar-se que Ducamp en cap moment no li havia preguntat de què volia parlar. O, si més no, Ducamp no s'havia interessat per quin era el motiu de la trobada. Si ho hagués fet —va pensar Fiona—, li hauria respòs que tenia ganes d'escriure un llibre. De ser escriptora. O d'intentar-ho. Però que no tenia la menor idea sobre què podia escriure. Tal vegada —li diria—, ell podria oferir-li alguna idea.

I mentre tot això passava, mentre Fiona pensava en coses que ara no venien al cas, mentre Isabella resseguia amb llengua viperina cada centímetre del cos de Fiona i mentre Ducamp semblava plenament satisfet de la representació que oferien les seves alumnes, la veu estripada de Leonard Cohen indagava en els misteris de *Suzanne*: “For you’ve touched her perfect body with your mind”.

2. GOGÓ GIRL

Guido i Piero es van aturar just en el punt on començava la multitud. És a dir: on acabava la cua per comprar les entrades. Guido i Piero pujaven cada dissabte a la tarda, cap a la mateixa hora, fins a Lesseps. El motiu: assistir puntualment a la doble sessió de cinema del Roxi. Des de feia cinc anys feien el mateix trajecte cada dissabte, independentment de la cartellera. Eren persones de costums fixos. Encara que darrere d'aquella freqüència hi havia una clara —i mai dissimulada— voluntat de veure la rossa de la taquilla. De parlar amb la rossa de la taquilla. De coquetejar amb la rossa de la taquilla. Ella va acabar cedint a una amistat que, en un principi, va semblar-li imposada. Però aquesta amistat que al principi semblava imposada, Guido i Piero se la van anar guanyant. Ara eren els seus millors amics.

Feia dies que no s'havien vist (des de la darrera sessió al Roxi) i tenien la sensació que les novetats s'amuntegaven. Piero i Guido coneixien la cita de Fiona amb el professor i frisaven per saber com havia anat. Era clar que per Fiona aquella nit havia estat una nit especial. Havia transcorregut una setmana. I cada dia, o millor, cada dues hores d'aquella setmana, havia repassat mentalment les seqüències de la vetllada com si tingués por d'oblidar-la. Com més hi pensava, més increïble li semblava tot el que havia viscut. Hi havia la figura del professor de literatura: un home madur, guapo, lliberal, culte. Hi havia Bella. Isabella Mounier, per ser concrets. Filla de pare francès i mare belga. Exòtica i misteriosa. Feia tres anys que viva a Barcelona, on —segons es deia— treballava de model per a fotògrafs com Xavier Miserachs, Oriol Maspons o Colita.

Tot plegat —i vist des de la distància que atorgaven cinc dies de normalitat— semblava l'escena d'un film transgressiu. O d'una obra de teatre de pronunciat format eròtic. A Fiona li costava assimilar les sensacions que encara li causaven aquells records. I allí hi havia Piero Troncci i Guido Ramone: disposats a preguntar, indagar, fiscalitzar, tafanejar, sobre una situació difícil de narrar i més difícil, encara, de creure.

Però el cos li demanava parlar. Necessitava parlar. Ho havia de fer, si més no, com a teràpia per alliberar els seus sentiments d'un organisme que ja feia massa dies que els reprimia.

Van asseure's en una taula al fons d'un bar de Gràcia, molt a prop d'on la família de Piero tenia la llibreria. Fiona va demanar una cafè amb llet. Piero i Guido van optar per unes cerveses. Els va mirar en el que semblava un gest per reclamar ajuda i comprensió. Ells sabien que alguna cosa no acabava de funcionar de manera normal. Fiona no era la Fiona de sempre. La trobaven canviada.

—Tot bé? —la pregunta era de Guido.

Piero va fer un gest, com si ell també hagués fet la pregunta. Però la pregunta —almenys aquella pregunta— no obtingué resposta. O sí: el silenci. Fiona necessitava temps per construir el relat que sabia que acabaria explicant als seus amics. Havia d'administrar què diria i què callaria. La nit convidava a la conversa en veu baixa. A la confiança. Potser per això Fiona es va afegir a la cervesa. L'alcohol també ajudava a crear un ambient propici per a aquesta mena de situacions. Va ser Guido qui va fer la pregunta clau. La més difícil de respondre.

—T'has penjat del teu profe, no?

Ella els va mirar. De seguida va saber que necessitava explicar-ho tot. Que la resposta a la qüestió que Guido havia plantejat ara no la tenia clara. Abans de sincerar-se, els va tornar a dirigir la mirada, com si volgués certificar que eren allí. Més encara: que eren allí disposats a escoltar, a ajudar-la, a fer-li costat, encara que allò que els volia explicar no els agradés.

Piero Troncci i Guido Ramone. Dos nens en dos cossos d'home. Un —Piero— responia al nom de Pere Tronc. Només la seva dèria per tot allò que fos italià va provocar que Fiona li adaptés el nom i el cognom en clau italiana. Era un fanàtic de la música italiana, del cinema italià, de la literatura italiana i de la política italiana. Piero tenia l'aspecte de

qui avui no és gras però ho serà a mesura que es faci gran. Cara rodona, ulls desperts i clenxa perfectament traçada al cantó dret. Mirat de lluny, era un rostre caní. Baixet. Però no baixet a la manera que ho era un noi de vint anys que no arribava al metre setanta i que suplia la manca d'alçada amb una veu poderosa i penetrant. No: era petit com un nen de dotze anys, fins al punt que ningú no sospitava que aquell cos pertanyés a una persona que superava la majoria d'edat. Li agradava anar pulcrament vestit. Aquest fet, sumat a la manca de centímetres, li atorgava una aparença de bona persona. L'altre —Guido— esdevenia la cara oposada d'una mateixa moneda. El germà bessó radicalment diferent. Obsessionat per la música i en menor mesura pel cinema; tota la resta li era indiferent. La política no li agradava. Més ben dit: les teories polítiques que se sentien en cercles reduïts o tertúlies de cafè li semblaven paraules buides de contingut. Era alt i prim. Continuarria sent prim, però no alt. Una pronunciada gepa amenaçava de corbar-lo per sempre. A ell no semblava preocupar-lo en absolut. Vist des de lluny tenia l'aspecte d'un fanal. Amb tot, el seu rostre era bonic. Cabells arriassats, patilles llargues en forma de costella de xai, mirada impacient i nas punxegut. Resumint: Guido i Piero eren dos nens en edat adulta.

Els va explicar el que havia passat. Més concretament: els va explicar part del que havia passat. Va començar per l'encís amb el professor Ducamp. Una cosa no habitual en Fiona, que era poc donada als encanteris. Va sincerar-se en reconèixer que no sabia si aquest fenomen era degut a l'atractiu del professor o al fet que arrossegava una aurèola que feia vulnerables noies que trobaven igual de seductor el físic que l'intel·lecte. Martí Ducamp era un home al qual agradava freqüentar els ambients literaris de Barcelona. Se'l podia veure en cafès, presentacions o inauguracions conversant amb García Márquez, Bryce Equenique i altres escriptors llatinoamericans que vivien a la ciutat i que començaven a despuntar amb veu pròpia en el panorama narratiu internacional. També amb poetes com Gil de Biedma, intel·lectuals com Castellet o escriptors recentment guardonats com Terenci Moix. Amb tots ells departia, discutia, sopava i es relacionava. No només això, que ja de per si era prou fascinant per Fiona (com ho hauria estat per a qualsevol altra companya de Facultat), a més, sempre anava rodejat d'alguna bellesa

que tenia per missió donar-li suport en instants de soledat i acompanyar-lo quan la nit ja no donava més de si.

Fiona intuïa que el món de Ducamp era magnètic. Un món que fins aleshores només havia tingut la possibilitat d'imaginar. Un món bohemí, seductor, enverinat de plaers i subjecte a unes normes pròpies que no coneixia ni podia imaginar. Aquella cita —la que ara explicava abusant de la memòria selectiva— havia tingut la virtut d'obrir una escletxa en aquell univers imaginari. Una fissura suficient per comprovar que la realitat sol superar qualsevol tipus de ficció.

Els rostres de Piero i Guido eren la imatge de la incredulitat. Fiona en sabia el motiu. Defugia de reconèixer que no havia anat al llit amb Ducamp. Preferia que pensessin allò abans que revelar la veritat. Abans que explicar-los amb qui havia tingut sexe, amb qui s'havia besat i per qui també sentia una estranya atracció difícil d'expressar —i encara més difícil d'entendre o d'assimilar—, una noia. La mateixa que un dia va irrompre al bar de la Facultat amb maneres felines. La mateixa que va causar tants comentaris envejosos com ganes de follar-se-la quan va demanar una coca-cola en comptes d'un cafè. Aquella tarda, que ara recordava d'una forma vaga i imprecisa, ells dos havien comentat —en el que semblava una explicació sense més transcendència— que sabien qui era. Només l'havien vist un cop al Maddox de Platja d'Aro l'estiu passat. Piero havia assegurat que era una de les gogós que ballaven a l'escenari. Guido avalava l'explicació amb un lleuger assentiment. Ho recordaven perquè havia estat l'única que havia acabat la nit despullada i sotmesa als flaixos d'un reporter de *Fotogramas*.

—Estàs enamorada —la veu va sonar resignada, talment com si fos un amant traït. Era una pregunta o una afirmació?

Fiona feia temps que no sentia la paraula *enamorada*. Si era una interpel·lació, no va respondre. La qüestió —va ruminar molt endins— és: enamorada de qui? D'ell o d'ella? O de tots dos?

Mentre tots tres assimilaven les explicacions i els silencis, van arribar Natxo i Abril. Els eterns aspirants. Natxo era un aspirant a poeta que vivia de les generoses aportacions que el seu pare —un important financer amb residència fixa a Madrid— li feia arribar cada mes. Era molt atractiu. Les males llengües deien que solia passar nits com a xicot de companyia. Aquelles especulacions —almenys per Fiona— no tenien

sentit: si alguna cosa no faltava a Natxo eren diners. Però tot era possible en aquella ciutat grisa que cada persona assimilava a la seva manera. A més, els poetes —o aspirants a poetes— anaven àvids de transgressió. De transgressió sexual. Abril era l'altra aspirant. En el seu cas, aspirant a actriu. A ella no hi havia ningú que li pagués els capricis. No obstant això, era una persona que sabia treure el cap en tots els llocs on es proposava endinsar. S'havia inscrit a l'Escola de Comunicació i Disseny Eina, que cada cop tenia més adeptes en el camp de la innovació i la creació. Allí havia conegut molta gent. No era bonica però tampoc no era lletja. Tenia un físic sec; potser uniforme, en el sentit que semblava més un noi que no pas una noia. Li faltaven tetes i cintura. Sobretot tetes. Això sí: li sobrava simpatia. Natxo i Abril completaven el grup del barri. A tots ells Fiona els considerava la seva colla de sempre. Fou Abril qui trencà l'encanteri en el qual estava sumida Fiona.

—Nena —digué amb veu de fingida indignació—, des que he arribat, ni cas. No m'has dit ni hola.

—Perdona —respongué Fiona—, pensava en les meves coses.

—Amb qui?, si es pot saber —aquest cop era Natxo.

